ספורט טוטו

השבוע
מינימום הפרס הראשון
500.000 ל"י
*
מינימום כלל הפרסים
1,250.000 ל"י
(כולל העברה)
*
יום ה' — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע—
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־13.3.77 - 18.3.77

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

ירקות	לצרכן לק"ג בל"י
עגבניות	6.10
עגבניות באריזה של 2 ק"ג	6.50
גזר	3.50
כרוב לבן	1.70
בצל יבש — משקי ערבה	3.55
תפו"אד מיבול חדש	3.60
תפו"אד ארוזים בשקיות של 2 ק"ג	4.00

פירות	
תפוחים זהוב גודל 6	6.00
תפוחים זהוב גודל 6.5	6.60
תפוחים גרנד גודל 6	4.80
תפוחים גרנד גודל 6.5	5.60
אגסים ספדונה גודל 5	6.00
אגסים ספדונה גודל 5.5	7.10
בננות	5.25

הדרים	
אשכוליות — בתפזורת וארוזות	2.50
תפוזים בתפזורת וארוזים	2.90
טמפל	3.50
לימונים	4.10

עופות פטמים קפואים בשקיות	מ.ע.מ.	
מיני תנועף (עד 1.1 ק"ג העוף)	12.96	+ 1.04 ל"י
גודל 1 (עד 1.450 ק"ג העוף)	12.13	+ 97 אג'
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	11.39	+ 91 אג'
גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)	10.32	+ 83 אג'
כשר הודו ללא עור וגידים	22.22	+ 1.78 ל"י

דגים		
כסיף	10.50	+ 84 אג'
כסיף בפרוסות קפוא ½ ק"ג	23.00	+ 1.84 ל"י
קרפיון חי	16.11	+ 1.29 ל"י

ייתכנו שינויים במשך השבוע

ביצי הזהב

(המשך מעמוד 27)

קיבוציהם." את דבריו אלה של סלמה מאשר הדו"ח השנתי של מבקר־המדינה על מועצת הלול, אשר ראה אור לפני שלושה חודשים. המבקר מציין את היעד־רותם הבולטת של נציגי הממשלה והצר־כנים מישיבות הוועד־הפועל והמליאה של מועצת־הלול.

"המועצה היא גוף אינטרסנטי," מודה המנכ"ל, דורון. "לכן, הייצוג של נציגי הצרכנים הוא עלוב." אשר לקשיים ש־מערימה המועצה על דרכו של סלמה, טען דורון, כי הסיבה לכך היא אי־עמי־דה בדרישות המועצה, שהן קפדניות ודורשות השקעה של מיליונים רבים. "הסוחרים צריכים להשלים עם זה שיש התקדמות," הוא אומר. "זה כמו המילחמה שהיתה בין הקטר לדיליג'נס, לפני 150 שנה.

"בשנת 1976," אומר דורון, "שילמה ה־מועצה כ־300 מיליון ל"י סובסידיה לעוף הקפוא." אולם, לפי התחשיב שערך סלמה, מתקרב הסכום ל־800 מיליון ל"י. לדבריו, "המועצה מאחזת את עיני הציבור." כך או כך, ברור הוא שהציבור משלם ביוקר עבור מדיניות זו. ומי מרוויח?

אומר אביגדור ("מיקו") שמואל, מחשובי הסוחרים באיזור המרכז: "המועצה מסב־סדת שיכבה מצומצמת של עשירים. עקרות־הבית משכונות הדרום בתל־אביב קונות בשוק רק את העוף ה'חם'. מי קונה את העוף הקפוא? חברות גדולות כמו אל־על, בנקים ומיפעלים (עבור מיטבחי־העובדים), שיכולות לסבסד את הממשלה ברווחים שלהן. מלונות, אולמי־חתונות ומוסדות גדולים. קונה את העוף הקפוא השיכבה החזקה בציבור, ותיא גם זו שנהנית מה־סיבסוד."

מיקו (32) נחשב כ"סלמה" של איזור תל־אביב. "אני גדלתי בענף הזה," הוא מספר. "16 שנה בעופות. התחלתי בתור פועל בשוק־הכרמל, פרקתי לולים בלילות. אחר־כך הפכתי עצמאי, מוביל עופות לשוק. ב־1972 פתחתי חנות לבשר, וכעבור זמן לא רב היו לי כבר שלוש חנויות. אלא שראיתי שבשוק אין עתיד, בגלל תנאי־התברואה הירודים. שוק־הכרמל הוא טאבו מבחינה וטרינרית, לכן עזבתי."

כיום מחזיק מיקו במשחטה ביפו, מעסיק 80 פועלים ומספק בשר לעשרות מיפעלים. לדבריו, הוא מעוניין לפתח את עיסקו ולהופכו לבית־שחיטה מודרני — אלא שההשקעה הנדרשת היא עצומה. מקרר־להקפאה, אותו דורשת המועצה, עולה מיליון ל"י בקירוב. "אילו השקיעה המועצה רק חלק זעיר מהכספים שהיא מעבירה בעקיפין לכיסי הקיבוצים, בשיפור רמת ההיגיינה בשווקים, היתה התמונה שונה," טוען מיקו.

אך יהודה סלמה, מיקו וחבריהם, לא רק דיברו — הם גם נקטו צעדים להתריע על העוול. לפני כחצי־שנה נפגשו עם חברי ועדת־הכלכלה של הכנסת, בראשות ח"כ יגאל הורוביץ. לפי עדות שני הצדדים — היתה הבנה, והתרשמות מהעובדות. אך דבר לא השתנה.

"להבדיל בין עוף לעוף?"

מעשה מסכים גם מנכ"ל מועצת־הלול ש"נוצר מצב אבסורדי של עיוות ביחסי־המחירים. גם המועצה מתרעמת על גודל הסובסידיה," הוא אומר, "אך המפתח לבעייה טמון בהסתדרות. מבלי שמישהו הרגיש נכנס העוף הקפוא לסל מיצרכי־המזון, עם 14 מוצרי־המזון שהסכו למעין פרה קדושה, וההסתדרות אינה נותנת לגעת בהם בלי הסדרים כוללים."

אשר לעובדה שהשיכבה הבהנית מהתמי־כה בעוף הקפוא היא השיכבה האמידה בקרב הצרכנים, אומר דורון שיש לשנות את הרגלי־הצריכה. העובדה שמישחק זה עולה כיום למשלם־המיסים מיליוני לירות, אינה בעלת חשיבות בעיניו, למרות שגם שר־החקלאות העיר, שלגביו לא משנה מחיר העוף הקפוא. "אשתי קנתה, ותמשיך לקנות את העוף הטרי ליום שישי, יהא מחירו אשר יהיה," אמר אוזן בישיבה עם הסוחרים.

"אם אתה מסבסד עוף, למה להבדיל בין עוף לעוף?" שואל מיקו. "הרי זה כאילו הודיעה היום הממשלה שהיא מסבסדת את הלחם הלבן, ומורידה את הסובסידיה מהלחם השחור. אני רוצה שאותה משחטה איזורית תצא לתחרות אתי מאותו קו־זינוק. אלא שאף משחטה לא נלחמת בנו בכוחה שלה, אלא בכוח כספים שנשאבים ממדינת יש־ראל."

עופר קוך ■

עיר רפאים

של פרצופים חסרי־זהות

הקיפה את אורה תמיר במשך שמו־נה השנים שבהן חיתה בניו־יורק.

שריקת הקומקום מחזירה אותה ל־מציאות. היא בודקת מה קורה על הכיריים, מוסיפה מלח, בוזקת פילפל, וכש־הכל מתקדם לשביעות־רצונה, היא חוזרת אל כן־הציור.

כי כן־הציור של אורה תמיר ניצב דרך־קבע במרכזו של המיטבח המשוכלל. "כאן אני מציירת, בין בישול לבישול," היא אומרת. "בין האכלת המישפחה, הכלב, הדגים והתוכים. אולי אני לא מצטיינת כטבחית, אבל יש לי יותר שעות־מיטבח מלכל אישה שאני מכירה. לפעמים אני עובדת עד הבוקר וכמעט נופלת מהרגליים, אבל אני מוכרחה לגמור את הציור."

להגיד בלי לצעוק

יורי־השמן והרישומים המתבש־לים במיטבחה של אורה הם במיטב המסורת הסוריאליסטית. היא מספרת: "אני מושפעת בעיקר מעבודתם של סלוואדור דאלי ומגריט. הסיגנון הזה מאפשר לי להוציא החוצה דברים שאחרים צריכים להגיע אליהם תוך חיטוטים שמזכירים פסיכואנליזה."

המישפחה

שחזרה מארי־צות־הברית ב־לחצה של אורה. הבעל אלי, שלושת הבנים דויד, ארי ורמי, והכלב סם.